

[Erik Eriksen.]

ikke ønsker at medvirke til et regeringssamarbejde med de to oppositionspartier efter det kommende valg. Den mulighed afskærer den højtærede minister. Begribeligvis nærer jeg ikke noget ønske om at hænge den højtærede minister ud. Han har vel kun sagt, hvad ældre i politik for længst har underforstået, at hvis det radikale parti overhovedet har muligheder derfor, vil det støtte socialdemokratiet, d. v. s. støtte en fortsat socialdemokratisk dominans i regeringen. Jeg føler mig overbevist om, at ikke blot jeg, men virkelig alle liberalt indstillede dele af befolkningen påskønner den klarhed, hvormed ministeren har givet udtryk for sin opfattelse. Denne klarhed vil dog nok blive afløst af uklarhed i de kommende måneder, efterhånden som valget nærmer sig.

Der er åbenbart allerede en diskussion i gang om den kommende regering. Jeg har således bemærket, at det ærede medlem hr. Niels Andersen, der jo er retsforbundets politiske ordfører, har visse betænkeligheder. Man kunne læse om dem i Aktuelt for nogen tid siden, hvor det ærede medlem åbent fortalte, at der er nogle retsstatsfolk, som ville blive stødt, hvis socialdemokratiet hældte det lille støtteparti ud af regeringen efter valget, fordi dets stemmer efter valget måske ikke var nødvendige til at sikre flertallet. Det var ved samme lejlighed, det ærede medlem var inde på, at retsforbundet ved sin deltagelse i regeringen havde reddet socialdemokratiet fra fortsat tilbagegang. Jeg tror, at det ærede medlem nøgternt og realistisk har villet give udtryk for sin bedømmelse af stillingen, ikke mindst over for sine egne, og det er jo så sandt, at uden retsforbundets trohjertede bistand måtte det socialdemokratiske parti efter alt at dømme have fortsat uden mulighed for at gennemføre sin politik, således som den nu har kunnet det i 3 år.

Linjen i den socialdemokratiske politik er ganske tydelig: gennem skat på inflationen søger det at undergrave den private ejendomsret, gennem modstand mod voldgift går det de snævre socialdemokratiske interessers vej, gennem øgede statsudgifter gøres det vanskeligere for borgerne selv at forvalte deres indtægt, fordi større stats-

udgifter og statsopgaver vanskeliggør en skattnedsættelse. Jeg kunne nævne andre eksempler, men lad dette være nok.

På den anden side: gennem udgiftsbesparelser og skattelettelser går oppositionen ind for en linje, som mindsker statens magt og giver den enkelte borger større rådighed over sin egen indsats. Jeg føler mig overbevist om, at denne hovedlinje også vil blive fremtidens.

Poul Møller: Det er karakteristisk — det er allerede nævnt af det ærede medlem hr. Erik Eriksen — at vi i dag skal afslutte folketingets arbejde formelt med tillægsbevillingslovforslagets vedtagelse, som det er skik, og med en politisk debat. Det skulle være et slutspil, men det er ikke noget slutspil, der sætter punktum for vort arbejde. Det, der kommer til at foregå i dag, kan derfor let opfattes af befolkningen som et skyggespil.

Regeringen har besluttet, at folketinget skal blive inde for at gennemføre nogle af de lovforslag, som ministrene først fremkom med få dage før den berammede afslutning af folketingets arbejde. Vi er netop her under afslutningsdebatten i den bemærkelsesværdige situation, at vi i frokostpausen i dag skal drøfte, hvorledes folketingsarbejdet skal lægges til rette for den nærmeste fremtid. Det vil naturligvis kaste sine skygger ind over debatten, at vi ikke ved, hvordan arbejdet afsluttes for en række store og vigtige lovgivningsanliggenders vedkommende, så vigtige, at de burde blive liggende i folketinget indtil næste folketingår.

Det er imidlertid karakteristisk for den regering, vi har, at de lovforslag, som skal gennemføres i sommerperioden, drejer sig om nye skatter. Den nye statsminister optræder her på hjemmebane, og han optræder samtidig i rollen som stærk mand, der behandler tinget nogenlunde efter forgodtbefindende. Vil tinget ikke gøre regeringsforslagene færdig på uforvarlig kort tid, kan vi værsgo blive inde, til de er færdige.

Den højtærede finansminister har affærdiget kritikken af lovforslagene sene fremsættelse, ikke, som man kunne have forventet, med en undskyldning, heller ikke med en forklaring, skønt begge dele havde været på sin plads, men med en flot be-